

LIETUVOS CENTRO PARTIJA

Pareiškimas Dėl pabėgėlių krizės Europos Sąjungoje

2015 m. rugsėjo 18 d.

Labai naivu tikėtis, kad visi, šiuo metu iš Sirijos, Eritrėjos, Afganistano ir kitų šalių besiveržiantys į Europą, tikrai bėga nuo pavojaus. Dauguma jų tik ir siekia pasinaudoti atsiradusia proga pabėgti iš savo šalies ir gyventi sočiau rūpestingoje Europoje nei savo šalyje, už dosniai dalinamas pašalpas. Tai ne karo pabėgėlių, o ekonominių perbėgėlių mąstymas.

Žmonės, bėgantys nuo karo baisumų, yra dėkingi už pagalbą ir gerbia šalį, kuri juos priglaudžia. Bet dabar – tik naudos ieškančio žmonių srauto pėdsakai: mėtomas vanduo ir maistas, paliekami kalnai šiukšlių, rodoma agresija prieš priglaudusios šalies pareigūnus, keliami smulkmeniški reikalavimai, energingai ir vieningai skanduojami turtingesnių šalių pavadinimai. TV parodyti reportažai iš kažkurios pabėgėlių stovyklos tai patvirtina – imitę jaunuoliai spardo savanorių atneštas dėžes su maistu ir vandeniu, spjauna į jiems paduodamą maistą ir pan. Tikrai pagalbos prašantis žmogus dėkos už tai, kad yra priimamas, juo rūpinamasi, jis nesirenka į kurią, turtingesnę, šalį jis turi būti priimamas.

Lietuvos centro partijos nuostata dėl pabėgėlių krizės Europos Sąjungoje aiški ir griežta – ekonominiai perbėgėliai turi būti gražinami į savo šalį.

Ar reikia padėti kiekvienam prašančiam pagalbos? Atsakymas – neįmanoma, naivu ir neprotinga. Problemą dėl pagalbos reikėtų spręsti būtent dabar, išsiaiškinant kaip atrinkti pabėgėlius, kaip motyvuoti atvykėlius integruotis į visuomenę, kokius saugiklius taikyti neįsileidžiant į šalį, o kada visapusiškai padėti. Nuo karo pavojaus bėgančius žmones priglauti yra būtina. Be jokių svarstymų tokiems žmonėms, kurie į Lietuvą atvyko ne rinkti valstybės pašalpų, o apsisaugoti nuo karo pavojaus tėvynėje, turi būti suteikiama pagalba įsikuriant ir adaptuojantis visuomenėje. Padėti žmogui, patekusiam į bėdą, yra natūralu, žmogiška. Taip rodomas mūsų visų gerumas, atjauta, dosnumas. Tačiau dabar susiklosčiusioje situacijoje tiesiog nežinoma kaip elgtis, ką daryti. Švaistomas laikas tušiai ginčijantis, ar reikia padėti žmonėms, patekusiems į nelaimę. Atsakymas – padėti reikia. Klausimas – kam tos pagalbos reikia labiausiai?

Stebint plačiau yra matomas ES vadovų pasimetimas. Jie puikiai supranta savo praeities veiksnių arabų pasaulyje pasekmes. Dabar dar ne vėlu apsvastyti jas ir išryškinti būsimosios politikos strategiją. Priešingai šį pabėgėlių problema tęsis ilgai ir jų padariniai sukels gilesnę krizę visoje Europoje. Skelbiamas solidarumas yra neaiškus: kas su kuom turi solidarizuotis – Vokietija su Vengrija ir Lenkija ar atvirkščiai. Tai tik rodo, kad ES neturi aiškios šiuo klausimu bendros politikos

ne tik viduje, bet ir krizių sprendimo variantus šalyse, kur vyksta katastrofos ir verčia žmones bėgti iš savo šalių. Vienpusis sprendimas nepanaikins susidariusios situacijos. ES negali tapti pasėkmių erdvę. Turėdama stiprias galias, ji turi ir gali suvaldyti vykstančius procesus. LCP kviečia Lietuvos Respublikos vadovus spręsti ne tik kiek ir kur talpinsime pabėgėlius, bet ir siūlyti globalios problemos sprendimo variantus.